

Гледа Заю презъ стобора
на бай Стамена въвъ двора.

Какъ да влѣзе и отъ де?
Зелчица му се яде.

Зелки вжтре — като гжби.
Гледа Заю, точи жжи.

— Ехъ, да бѣ добъръ палаша,
ще го викна, ще му кажа:

„Гостенинъ ти иде, бре,
посрещни го по-добре
съ морковъ и отъ зеле шума!“
Но разбира ли отъ дума?

Лошъ свѣтътъ е, Боже мой,
гости не обича той.

Ето ти и кума Лиса.
Блесна въ Зая чудна мисълъ:
да излѣже отъ далече
кума Лиса, та ѝ рече:

— Лисо, Лисо, зная азъ
какво търсишь въ тоя часъ.

Че бай Стаменъ съсъ палаша
влѣзе въвъ гората наша

съсъ колата за дърва.
Ти видѣла си това

и си рекла по-спокойно
отъ пѣтленцата му пойни
да измъкнешъ поне петъ,
да ти стигнатъ за обѣдъ.

— Тъй е, тъй е, — рече Лиса,
и се сладичко облиза.

И подъ портата безъ страхъ
влѣзе. Но следъ малко, ахъ,
разхвърчаха се пѣтлитѣ:
„Помощъ!“ „Помощъ!“ И сърдито
спусна се палаша тамъ.
— Леле, Лисо, какъвъ срамъ!

Бѣга Лиса къмъ горитѣ,
а палаша ѝ въ петитѣ.

Чу бай Стаменъ и въ ржка
съ пушката лети сега

следъ палаша и лисана,
бързо изъ гората хвана.

Щомъ се скриха въвъ гората,
Заю влѣзе презъ вратата